

Никако не треба тући децу. Осим ако то не заслужи. Што, узгред, важи и за жене! Ово је моја омиљена шала, пошто они који ме добро познају знају како бих после оваквих мачистичких експеримената јуначки преноћио на тераси. Тамо би ме послала моја драга женица. Кћеркица би највероватније, посматрајући тај чин демонстрације матријархата, све време аплаудирала.

Да ли општа тенденција феминизације мушкараца, што се заправо крије иза најновије теме која заокупља јавни простор, а то је – треба ли тући децу или не – улази у завршну фазу? Шта се крије иза прогласа ајатолаха и ајатолахткиња људских права који под заштитом права деце заправо желе да све нас за које се оправдано сумња да носимо панталоне, убеде како ћемо заиста завршити закључани на тераси у патофнама.

По доктрини комесара и комесарки тог новог васпитног поретка и легендарни Душко Радовић био би подвргнут осуди околине. Везали би га за стуб срама, назвали би га фашистом, ставили би му окове, само због своје јеретичке мисли: „Туците своју децу чим приметите да личе на вас.” Нисам се придржавао правила чика Душка. И шта сам дочекао? Ено је, моја кћеркица постала – иста ја. Наиме, добро пише, па сам озбиљно забринут за њену будућност. Да сам јој лупао васпитне ћушке кад је била мала, можда би отишла у банкарке или стечајне управнице? Да, апсолутно се залажем за васпитне ћушке, ризикујући да ме прогласе за калифа „новог родитељства”.

Мој покојни отац није био тако хуман. Два пута ми је завалио такве шамарчине да сам се неколико пута окренуо око своје осе. После тога нас је све водио на шампите и бозу, као да се ништа није догодило.

У оба случаја био је у праву. Једанпут сам са друштвом звонио по ходницима у крају, па сам бежао. Назвали смо се „банда звучних силеџија”. Пријавиле су ме зле комшије, опомињући ћалета како лагано клизим ка деликвенцији. Ћалету је било довољно да чује реч „банда”, па да му се смрачи. Други пут нисам дошао кући после екскурзије, већ смо другари и ја за неким цурама одјурили на Калиш. И тамо смо заноћили, ако разумете шта сам хтео да кажем.

Образи ми бриде када се сетим бриге мојих родитеља која је ескалирала насиљем. Било је то доба када нису постојали агитпроповци политичке коректности. Било је то доба када су наши маторци од нас желели да направе добре људе.

Хоће ли наша деца бити бољи људи ако васпитне ћушке законом представимо као терористички напад? То није доказано. Као што није доказано ни оно прво. Познајем много оних који нису добијали батине, па су постали истински кретени.

И, шта сад? Можда је лек да што више времена проводимо са клинцима. Па, и ако падне нека ћушка, боже мој. Нису ваљда душе продане, па да цинкаре маму и тату?

(Александар Апостоловски – Политика)